

Nr 23.

Av herr **Nilsson** i Svalöv **m. fl.**, med förslag till lag om ändring av vissa delar i kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370).

I två likalydande motioner vid 1948 års riksdag (I: 178 och II: 363) yrkades, »att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t ville snarast möjligt förelägga riksdagen förslag till fastighetsskattens avskaffande». I anledning härav hemställde riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t (nr 229), att en förnyad utredning rörande frågan om kommunalskattelagstiftningens utformning snarast måtte verkställas samt att de förslag, som kunde föranledas av utredningen, måtte framläggas för riksdagen. Bevillningsutskottet hade i sitt betänkande nr 42, under åberopande av att en förnyad utredning rörande frågan om kommunalskattelagstiftningens utformning kunde väntas komma att kräva en avsevärd tid, uttalat, att utskottet funne det angeläget att en sådan utredning snarast skulle kunna påbörjas samt att fastighetsskattens bibehållande eller dess utformning syntes komma att bli ett betydelsefullt led i denna utredning.

I ett interpellationssvar den 3 maj 1950 erinrade finansminister Sköld om att han den 17 mars 1950 bemyndigats tillkalla tre sakkunniga med uppdrag att inom finansdepartementet biträda med en teknisk revision av kommunalskattelagen m. m. I direktiv till de sakkunniga hade bl. a. framhållits, att det vid en teknisk genomgång av inkomstskattelagstiftningen fölle sig naturligt att samtidigt beakta och bringa till lösning aktuella reformfrågor inom detta område, varvid i främsta rummet nämnts frågan om den kommunala fastighetsbeskattningen.

Enligt vår mening tala mycket starka skäl för ett upphävande av fastighetsbeskattningen. Då sådana skäl redan tidigare utförligt redovisats, bl. a. i nyssnämnda motioner, vilja vi begränsa oss till att framhålla, att någon principiell grund för att belasta en viss grupp av skattebetalare — fastighetsägarna — hårdare än andra skattskyldiga icke förefinnes. En sådan ordning är så mycket mera otillfredsställande som det — med den utformning vår fastighetsbeskattning har — som regel blir de minst bärkraftiga fastighetsägarna som hårdast drabbas. I den mån kommunerna anses böra erhålla tillskott till sitt skatteunderlag, då detta hotar att nedgå alltför starkt, bör tillskottet komma från staten via den kommunala skatteutjämningen. Garantien bör alltså icke läggas på en viss grupp av kommunens skattskyldiga.

Förevarande fråga har nu ytterligare aktualiserats genom två omständigheter, nämligen dels den av 1950 års riksdag beslutade höjningen av de

kommunala ortsavdragen jämte den ytterligare höjning därav med 20 %, som förutskickats i statsverkspropositionen, dels den höjning av taxeringsvärdena som kommer att inträffa vid årets allmänna fastighetstaxering.

Ortsavdragskommittén anförde i sitt betänkande (SOU 1950: 5), att ortsavdragsreformen i stort sett icke skulle medföra någon övervältring på andra fastighetsägare än juridiska personer. Endast för fysiska personer som vore ägare till annan fastighet skulle någon skatteskärpning inträda. Häremot må till en början genmåljas, att kommittén endast tagit hänsyn till genomsnittstalen. Beträffande de enskilda kommunerna redovisas genomsnittliga skattehöjningar på upp till omkring 19 % för ägare av jordbruksfastighet och upp till omkring 24 % för ägare av annan fastighet. Många fastighetsägare i dessa kommuner få givetvis vidkännas ännu starkare skattehöjningar.

Det är vidare att märka att kommittén vid dessa beräkningar utgått från oförändrade taxeringsvärden. Kommittén har dock för ett ringa antal kommuner även gjort beräkningar om skatteunderlagets förändringar vid viss höjning av taxeringsvärdena. Ehuru de därvid ifrågasatta höjningarna av taxeringsvärdena torde ligga icke obetydligt lägre än de som nu äro att vänta, visar denna undersökning en ganska betydande övervältring på fastighetsägarna.

De förslag rörande taxeringsvärdena, som nu framlagts av beredningsnämnderna å landet, innebära mycket betydande höjningar. Det är icke osannolikt att årets allmänna fastighetstaxering kommer att leda till höjningar på i genomsnitt omkring 60 %. Den i och för sig orättvisa merbelastningen genom fastighetsskatten kommer därigenom att ytterligare skärpas. Det måste anses angeläget att en sådan skärpning för fastighetsägarna i möjligaste mån motverkas.

Vid vilken tidpunkt 1950 års skattelagssakkunniga kunna komma att lägga fram förslag om en revision av fastighetsbeskattningen känna vi icke till. Vi förutsätta emellertid att något förslag om fastighetsskattens avskaffande icke kommer att föreläggas 1952 års riksdag. Det synes oss då såväl rimligt som lämpligt att den nuvarande garantiskatten modifieras. En möjlighet härtill är att repartitionstalet nedsättes från 5 till 3 %. Det kommunala fastighetsskatteunderlaget skulle härigenom sannolikt bli i stort sett oförändrat, och någon ny skatteövervältring på fastighetsägarna skulle genomsnittligt sett icke behöva förekomma.

I avvaktan på att fastighetsskatten definitivt bringas att upphöra och såsom ett steg i riktning häremot förorda vi därför, att repartitionstalet för fastställande av fastigheternas andel i det kommunala skatteunderlaget sättes till 3 %.

Under åberopande av vad vi sålunda anförut hemställa vi,
att riksdagen måtte för sin del antaga följande

Förslag

till lag om ändring av vissa delar i kommunalskattelagen den 28 september 1928 nr 370.

Härigenom förordnas, att 2 och 45 §§ kommunalskattelagen den 28 september 1928 skola erhålla följande ändrade lydelse.

2 §.

Allmän kommunalskatt — — — kommunal inkomstskatt.
Såsom underlag för fastighetsskatt påföras skattskyldig tre skatteören för varje ett hundra kronor av fastighets taxeringsvärde.

Såsom underlag — — — beskattningsbar inkomst.

Hundra skatteören — — — en skattekrona.

45 §.

Genom fastighetsskatten skall inkomsten från fastighet anses vara beskattad till ett belopp motsvarande 3 procent av taxeringsvärdet. Vid beräkning av inkomst av jordbruksfastighet, av annan fastighet och av rörelse skall för den skull, i den mån fastighet, som är underkastad fastighets- skatt, ingått i förvärvskällan, avdrag ske för vad sålunda genom fastighetsskatt beskattats.

Rätt till — — — nämnda kostnad.

Har fastighet — — — ägt fastigheten.

Avdraget skall — — — gällande taxeringsvärdet.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1953, dock att av- drag enligt 45 § skall, såvitt detsamma belöper å 1952, ske enligt de nya bestämmelserna.

Stockholm den 16 januari 1952.

Eric Nilsson
i Svalöv.

Einar Hægglom.

Albert Larsson
i Karlstad.

Ernst V. Stazäng.

Märta Boman.

James I. A. Dickson.

Jöns Nilsson.

E. Birke.
